"Nu te închina până nu ştii cine este sfântul"
(Proverb românesc)

credinţă
iubire
speranţă

LUMEA SATELOR

ANUL I,
Nr. 10
august
1995
4 pag. - 100 lei

PUBLICAŢIE PENTRU CEI CE MUNCESC, DAR ŞI GÂNDESC

RUGA PENTRU VINDECAREA NEAMULUI

M-am întrebat dacă începutul de revoluţie din decembrie 1989 s-a petrecut pentru cerinţele trecătoare ale timpului, în orizont politic, sau pentru satisfacerea unor aspiraţii mai adânci, având-şi rădăcinile în eternitate.

Fiind vorba de lupta dintre două concepţii opuse asupra lumii, vieţii şi Divinităţii, şi anume cea care se hrăneşte din libertate, principiu de bază al credinţei creştine, împotriva celei tiranice şi vrăjmaşe realizării spirituale a omului, caracteristică totalitarismului, am ajuns la concluzia că lupta declanşată atunci poartă semnul împlinirii naţiunii române pe linia redobândirii demnităţii colective şi a învrednicirii în faţa lui Dumnezeu, cu speranţa răsplatei veşnice făgăduită neamurilor, dincolo de preocupările momentane, predominant economice, ale societăţii actuale.

Într-adevăr, modul cum s-a desfăşurat fragmentul de revoluţie, ca sub suflul unui impuls suprafiresc, venit de dincolo de noi şi străbătând mulţimile gata să se jertfească într-un elan ce nu mai avea nimic comun cu căutarea interesului personal, cu atât mai puţin a celui material, atestă că eroii de atunci au fost reprezentanţii autentici ai neamului, pe linia realizării sale superioare, adică în conformitate cu ce aşteaptă Dumnezeu de la fiecare popor: rodnicie, nu numai materială, ci şi spirituală, şi aspiraţie spre eternitate, sub semnul iubirii între oameni şi între naţiuni.

Mântuirea personală, gândesc unii, se poate obţine prin grija pentru sufletul propriu: să nu călcăm poruncile, să respectăm rânduielile Bisericii, să-l iubim pe Dumnezeu şi pe semenii noştri. Da, dar iubirea pentru ceilalţi nu implică oare răspunderi faţă de colectivităţile din care facem parte? Nu cumva drumul spre mântuirea personală trece numai prin social prin contribuţia pe care o aducem la apropierea colectivităţii de Dumnezeu?

Cea mai importantă colectivitate pentru realizarea obiectivelor de ordin general este naţiunea. Chiar şi ţelurile universal-umane se înfăptuiesc deocamdată prin naţiuni. Ca entitate organică, fiecare naţiune are un specific al său şi este străbătută de un instinct al conservării şi de altul al afirmării. Când aceste instincte, la început oarecum confuze, devin conştiente, datorită unei elite de gânditori şi făptuitori în sânul neamului şi se transformă în obiective istorice, este imperios necesar ca ele să fie orientate nu spre acapararea de bunuri materiale, nu spre cuceriri materiale şi asuprirea altor popoare, ci spre rodnicia civilizatorie şi culturală, spre ridicarea calitativă a naţiunii, astfel încât ea să contribuie la înfăptuirea Împărăţiei lui Dumnezeu şi să merite fiinţarea în eternitate. Desigur, aceasta este linia ideală, propusă de Dumnezeu tuturor naţiunilor, aşadar şi celei române. În ce măsură ne apropiem de ea este o problemă mai complicată. Aici rana doare. Puternic. Este deci firesc să ne ocupăm de ce ne doare.

Nu mai sunt necesare lecţii de istorie pentru a arăta cât de încercat a fost poporul român de-a lungul mileniilor şi cum, totuşi, având ca sprijin izbăvitor credinţa în Dumnezeu şi încrederea în puterile proprii, a ieşit de nenumărate ori la lumină, a fost scos la liman. Sufletul poporului român şi-a păstrat multă vreme puritatea şi chiar s-a îmbogăţit cu noi virtuţi, putând spera să dea omenirii fructe aducătoare de progres, să-şi valorifice talentul încredinţat. Iar când influenţe cu sorgintea pe alte meleaguri au suflat asupra noastră aducând miasme ale decăderii şi stricăciunii, s-au ivit clar-văzători care au dat semnale de alarmă, arătând că răul vine de la suflet şi că numai îmbunătăţindu-l pe acesta putem spera într-o soluţionare mulţumitoare a problemelor complexe ale naţiunii.

Ultimele patru decenii însă, cele de intens ateism, de corupţie, de miciună, de teroare, au îmbolnăvit grav sufletul românesc, l-au deformat, l-au schimonosit. Curăţia, demnitatea, cinstea, dorul de libertate şi iubirea de Dumnezeu s-au refugiat în zone abisale ale conştiinţei neamului. De acolo au răbufnit în erupţia revoluţionară din decembrie 1989. Manifestarea lor impetuoasă prefigura începutul unei epoci noi în istoria poporului nostru. Mijea nădejdea unei Românii renăscute pentru împlinirea voinţei lui Dumnezeu, care nu vrea moartea şi dispariţia neamurilor, oricât de păcătoase ar fi, ci mântuirea lor, spre binele întregii omeniri, întru gloria divină eternă. Ni se redeschideau porţile veşniciei.

Se pare însă că, pe ansamblu, sufletul românesc a fost încă prea bolnav; nu s-a putut regăsi pe sine. Au stăruit inerţii, indolenţe cu totul nerevoluţionare, ataşamente nefireşti faţă de mentalitatea impregnantă de corupţie, minciună, slugărnicie şi satisfacere a pornirilor inferioare. Este sfâşietor spectacolul unor exemplare subumane, care nu mai vor să fie salvate, fiindcă au pierdut sensul real al Binelui şi gustul aromelor Duhului Sfânt.

Prea mulţi fii ai poporului român zac mai departe în boleşniţă, ba se cufundă mai adânc în noroiul degradării şi dezonoarei, pierzând în fiecare zi prilejul unei redresări pe verticală. Cum să îndrăznească ei să prindă mâna întinsă de Dumnezeu, când palmele unora sunt mânjite de puroiul necinstei, iar ale altora de sânge?

Pentru cei destul de puţini care îşi pun problema însănătoşirii sufleteşti a naţiunii şi care ştiu că ea nu se poate înfăptui de la o zi la alta, se ridică răspunderea unei educaţii vindecătoare pe durată lungă, la care să fie solicitate toate energiile încă sănătoase ale României. Se conturează necesitatea unei îndrumări nu atât teoretice, cât bazată pe exemplul concret al demnităţii, corectitudinii, respectului pentru adevăr, dăruirii personale, credinţei şi - mai presus de toate -al iubirii faţă de Dumnezeu, de ceilalţi oameni, de cei mulţi, fie ei prieteni sau vrăjmaşi, după îndemnul pe care Iisus l-a adresat omenirii în predica de pe Munte (Matei 5,44). Îmi îngădui să reproduc cuvintele Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae: "Sunt trei mari valori: iubirea, jertfa şi învierea. Cine iubeşte, acceptă jertfa, cine se jertfeşte îşi croieşte drum spre înviere".

Cât va dura procesul de redresare sufletească a naţiunii române nu ştiu. Poate ani, poate zeci de ani. Cineva ar trebui să facă începutul, să pună pietrele de temelie. Rolul Bisericii, în acest proces, ar putea fi hotărâtor. Prin Biserică se înţelege nu numai clerul, "sacristia", ci şi totalitatea credincioşilor care trăiesc efectiv viaţa creştină, "ecclesia". În spiritul Bisericii luptătoare, vii, îndrăznesc să înalţ o rugăciune:

"Doamne, nu lăsa neamul românesc să se usuce, ca smochinul neroditor din Evanghelie; nu-l lăsa să nu-şi îmbogăţească moştenirea, ca slujitorul care şi-a îngropat talantul; nu-l lăsa să nesocotească misiunea pe pământ, ca poporul care fusese mai întâi ales să răspândească lumina Cuvântului Tău în lume. Ci dăruieşte-i să se scuture de boala ce i-a amorţit mădularele, să se înalţe viguros, precum marele Ştefan al istoriei sale şi să aducă roade, multe roade, ca sămânţa de grâu ce a căzut pe pământ sănătos şi s-a înzecit, şi s-a însutit. Şi să vină la judecata Ta, cu fruntea sus, alături de celelalte neamuri care şi-au dovedit vrednicia în timp, spre slava Ta în eternitate. Amin".

Alexandru Virgil IOANID

DISPARIȚIA UNUI PRIETEN AL SATULUI

Pe neașteptate, la începutul lunii iulie, satul românesc și țara întreagă, toți cei ce l-au cunoscut și prețuit, au aflat trista veste a trecerii în veșnicie a lui DUMITRU MARTINIUC, fost redactor al emisiunii "Viața Satului" de la TVR.

DUMITRU MARTINIUC era bine cunoscut de către toată suflarea ce se simte legată de glia străbună, de vatra de tradiție și spiritualitatea satului românesc. A fost bine știut de multă lume și era așteptat cu nerăbdare în toate duminicile în care, cu emisiunile sale, aducea o rază de lumină, o undă de speranță și o fărâmă de încredere în sufletele celor mereu neîndreptățiți.

Fără ură și fără încrâncenare, cu mult calm și vorbă așezată, dar cu o tenacitate neînduplecată demnă de invidiat, DUMITRU MARTINIUC se încăpățâna să spună lucrurilor pe nume. În emisiunile sale dedicate satului românesc de astăzi, adevărul era afirmat fără ocolișuri și cu refuzul clișeelor propagandistice și al imaginilor idilice și romantice.

Neostoit și necruțător în înfruntarea cu minciuna și fărădelegea, DUMITRU MARTINIUC și-a dedicat timpul și și-a cheltuit truda ocrotirii celor năpăstuiți și umiliți. A fost alături și i-a apărat pe toți acei care, în satul românesc de ieri și de azi, continuă să fie victimele apăsărilor și nelegiuirilor regimului comunist și ale urmașilor lui în forma actuală. Era apărătorul sătenilor pe care colectivizarea i-a adus la sapă de lemn și pentru care actualul regim postdecembrist a rămas aceeași mamă vitregă.

DUMITRU MARTINIUC s-a încăpățânat să rămână alături și să-i apere pe țăranii adevărați, atâția câți au mai rămas la sate după urgia colectivizării; i-a iubit pătimaș pe cei cu dragoste pentru ogorul străbun și satul datinilor și al veșniciei noastre. A fost purtătorul de cuvânt și de dureri al celor ce nu mai vor agricultură kolhoznică, al celor ce-și vor pământurile moștenite din străbuni în deplină stăpânire și în proprietate recunoscută prin lege. Pentru aceste fapte, pentru marea sa iubire de țăran, sat, ogor, datină și adevăr, DUMITRU MARTINIUC a fost înlăturat, încă de anul trecut, de la redacția emisiunii "Viața Satului", pentru o perioadă inițială de trei luni care s-a prelungit până la neașteptata, prematura și suspecta sa dispariție.

După plecarea lui DUMITRU MARTINIUC de la redacția "Viața Satului", această emisiune de duminică a rămas cu totul pe mâna celor ce au fost complicii comunizării agriculturii și a transformării satului românesc în tărâmul tuturor nedreptăților și samavolniciilor. Astăzi la această emisiune se face din nou, din răsputeri, propagandă pentru "binefacerile" agriculturii "asociative" de tip kolhozic, pe baza "indicațiilor prețioase" primite dinspre Cotroceni.

Transferat la redacția emisiunii "Reflector" a TVR pentru "indisciplină", DUMITRU MARTINIUC a rămas același incomod pentru toți acei ce se străduiesc să mențină în agricultura românească vechile structuri colectiviste, iar prin TVR continuă să dezinformeze și să înșele opinia publică. Pentru profitorii deceniilor de agricultură colectivistă, rămași acum speculanții și samsarii ce se folosesc de imperfecțiunile și ambiguitățile Legii nr.18/1991 pe care o încalcă, o ocolesc sau o aplică după cum le dictează propriile interese, DUMITRU MARTINIUC era un indezirabil și un inamic. Acesta continua să se încăpățâneze să exprime adevăruri incomode, să arate fără ocolișuri urmările dezastruoase ale colectivizării și ale distrugerii proprietății asupra pământului.

DUMITRU MARTINIUC a demascat și a pus în lumină fără menajamente corupția și impostura, necinstea și lăcomia, toate fărădelegile ce se întâmplă în satul românesc aflat și după 1989 tot pe mâna celor care l-au ruinat și-nainte și care continuă să-l domine și astăzi. Cât timp a lucrat în cadrul redacției emisiunilor "Viața Satului", DUMITRU MARTINIUC și-a dedicat preocupările și și-a consumat energiile pentru adevărul și dreptatea satului și a țăranului român. Pentru aplicarea Legii nr.18, chiar așa imperfectă și cu limitele ce le are, căreia i-a pus mereu în lumină strâmbătățile dar și potrivniciile în împlinirea prevederilor ei, a depus multă stăruință și a înfruntat la rându-i mari împotriviri.

Prin dispariția lui DUMITRU MARTINIUC satul românesc și țăranul român au pierdut un mare prieten și un neînfricat luptător pentru cauza celor ce-și iubesc moșia și vatra nemuririi lor. Plecarea dintre noi a lui DUMITRU MARTINIUC este o grea și de neînlocuit pierdere.

BUNUL DUMNEZEU să-l odihnească în pace!

Nicolae POP

DE BASM

A fost odată, ca-n orice poveste adevărată, un Făt-Frumos, tânăr, viteaz și sfios. În drumul lui i-a ieșit înainte balaurul, unul mare, cu solzii ca niște scuturi, cumplit, de prăpădise o parte din lume și gata să distrugă și restul, scuipând foc și scârboasă duhoare. Făt-Frumos nu s-a-ntors din drum. Având cu el un paloș de credință a luptat, zi de vară până-n seară, și nu s-a lăsat până nu i-a tăiat balaurului toate cele șapte capete. Apoi i-a strâns limbile într-o legătură, să-i fie spre dovadă, și s-a dus la pârâu să se spele de sudoare, de balele și de sângele reptilei hăcuite, să se răcorească după arșița luptei.

În ăst timp țiganul, trecând pe acolo, și găsind balaurul gata mort și capetele lui gata tăiate, le-a adunat într-un sac și repede, a dat fuga la curtea împărătească lăudându-se cât îl ținea gura. Împăratului nu i-a plăcut înfățișarea noului venit, dar cum spusese o vorbă și fiind împărat de-adevăratelea, nu putea să nu-și țină cuvântul, adică să nu-i dea, celui ce ucisese balaurul, cum a promis, mâna domniței și succesiunea la tron. Așa că dădu poruncă de mare ospăț.

Făt-Frumos venea pe drum liniștit. Membru în "Partidul timizilor", cum era, s-a prezentat la palat fără surle și tobe, când masa era deja în toi, mesenii încălziți de mâncăruri, băuturi, muzici iar țiganul în frunte, așezat pe șapte perne, grozăvindu-se cu vitejiile lui. A urmat un mic moment de suspans. Când capetele balaurului s-au luat la cercetat, când gurile s-au dovedit goale, cu fiecare limbă scoasă și arătată de Făt-Frumos zbura și câte o pernă de sub șezutul brunetului pretendent. După care i s-a dat ce merita. Așa spune povestea. Și poveștile au asemănări.

Neamul românesc a început lupta cu balaurul comunist acum patruzeci și cinci de ani. La 22 decembrie i-a retezat ultimul cap. Românii care au dus îndelungata luptă cu fiara își spală mâinile, își plâng morții, încearcă să-și dreagă înfățișarea. Dar este acum timpul să-și tragă sufletul? Oare poate neamul acesta să mai întârzie până să scoată la lumină sfintele cărți ale luptei și suferinței sale? Mai poate adăsta până să-și arate îndreptările? Îl mai poate lăsa pe țigan să se lăfăie în fruntea mesei? Sau, Doamne ferește, să ajungă iar Împărat?

A.B.

"ȚAPUL" SAU "CUCUVEAUA"?

(fabulă electorală)

Pădurea noastră, ca toate pădurile, are o poveste a ei. Las'că asupra noastră s-au abătut mai toate haitele dinspre Soare-răsare. Las'că până la urmă și dinspre Soare-apune au venit peste noi, cu gânduri lacome și viclene, atâtea Vulpi roșcate și atâția Lupi îmbrăcați în piei de oaie. Las'că s-au găsit, veac după veac, tot alții și alții care să ne calce păpădiile și să ne mănânce merele pădurețe. Să vedem, mai bine, cum s-a chivernisit pădurea pe dinăuntru, ca să facă față vremurilor ("că nu sunt vremile sub dobitoc, ci este bietul dobitoc sub vremi").

Odinioară au domnit și-n pădurile noastre, cum s-au priceput mai bine, animale mari și puternice, precum Zimbrii și Urșii (noi am fost lipsiți de Lei pământeni, care prin alte părți au fost încă din vechime stăpâni de drept asupra celorlalte dobitoace). Dar, de la o vreme, Zimbrii au cam dispărut, iar Urșii fie că au cam prins a se certa între dânșii (mai mult pe miere și pe fragi decât pe treburile obștii), fie că s-au dedat peste măsură cu hibernatul în bârloguri calde (lăsând obștea de izbeliște sau arendând-o Șacalilor venetici).

Atunci, văzând că pădurea se duce de râpă, Marele Sfat al Dobitoacelor a hotărât să se împrumute un Leu dintr-o altă pădure, care să fie pe deasupra răcilor locale. Deși cârmuitor firesc, așa cum sunt Leii de când lumea, el fu astfel rânduit încât să nu poată cârmui doar după bunul lui plac, ci în legiuită colaborare cu Câinii de pază ai pădurii (chiar dacă de dânșii era uneori numai lătratul!), aleși democratic, după uzanța pădurilor civilizate, de către majoritatea dobitoacelor pământene. Cu timpul, dobitoacele începuseră să prospere, iar pădurea devenea parcă tot mai verde și mai mănoasă; ba chiar își împlinise hotarele și-și întinsese faima până-n pădurile mai îndepărtate, spre invidia celor învecinate. Dar, cum s-a mai întâmplat mereu în povestea noastră, haite de Hiene de la Răsărit, roșii la arătare și negre în cerul gurii, s-au năpustit din nou asupra pădurii înflorite, călcând-o și înrobind-o. Și s-au găsit, spre rușinea locului, destule dobitoace pământene care, la rând cu lighioanele de pripas, să pupe Hienele sub coadă și să se prefacă ele însele în Hiene. Dinastia Leilor a fost izgonită, javrele pădurii au fost promovate peste tot, iar massa dobitoacelor a fost silită să se resemneze a trage ca Boii, a dârdâi ca Iepurii și a scurma precum Cârtițele. Într-o jumătate de veac pădurea s-a uscat aproape de tot, iar suflarea ei s-a prefăcut, în mare măsură, într-o turmă cu inimă de Iepure și minte de Bibilică.

Când vremurile s-au mai schimbat, iar Hienele au trebuit să mai dea înapoi, pădurea s-a trezit secătuită și neajutorată, căutându-și o nouă rânduială și noi cârmuitori, pe care de-acum putea să și-i aleagă singură. Dar inima de Iepure și mintea de Bibilică și-au spus până la urmă cuvântul! Lei n-au mai voit, nici alte animale mai chipeșe, ci s-au hotărât să aleagă în fruntea pădurii și ceva neam păsăresc; fiind însă întunecați la minte, s-au oprit la o pasăre de noapte, obișnuită să vadă doar pe întuneric și, de aceea, oarbă la noua lumină venită dinspre alte păduri; și astfel a ajuns **Cucuveaua** mai mare peste dobitoace!

Ca în orice pluralism păduratic, Cucuveaua a avut însă și contracandidați. Cel mai de seamă a fost... **Țapul**. Așa au hotărât lighioanele bătrâne, ce apucaseră vremea Leilor... Dar ce a fost a fost, că dacă n-ar fi fost, nici n-ar fi rămas de poveste! Iată însă că pădurea se pregătește din nou să aleagă între... **Țap** și **Cucuvea**! Și cum Cucuveaua a cobit mult și n-a făcut mai nimic, poate că Țapul ar trebui luat mai în serios, spre binele pădurii...

Acum e drept că de Țap numai Capra are efectivă nevoie... Se va zice, poate, că Leu din Țap nu poți face. Dar din Cucuvea? Nu este vorba numai de a-i da și Țapului o șansă, ci de a face și noi, ca pădure, un pas dinspre noapte spre zi. O fi Țapul rușinea patrupedelor, dar măcar țopăie pe *pământ* și nu fuge de *lumină*. Dacă i s-ar propune cuiva să țină pe lângă vizuină, în propria ogradă, una din două: un țap sau o cucuvea, oare nu orice dobitoc ar opta pentru Țap?

Uitându-te în ce hal a ajuns sărmana noastră pădure, îți vine să suspini, dobitocește, după vremea Zimbrilor, Urșilor și Leilor. Pe de altă parte, umblă zvonul că s-ar putea, la un moment dat, să vină la cârma pădurii un... Om. Până una-alta, trebuie să ne descurcăm însă cu această alternativă: **Țapul sau Cucuveaua**? Ce-ar fi, compădurenii mei, să mergem cu "Țapul" și să sărim (odată) "Capra"?! Pe urmă, mai vedem noi...

Morala (căci orice fabulă are o "morală"!): "Fiecare pădure își are stăpânii pe care îi merită"...

Răzvan CODRESCU

OBSERVAȚII ASUPRA AGRICULTURII ROMÂNEȘTI FĂCUTE DE UN ENGLEZ

Într-o broșură "B.B.C. și agricultura modernă", editura "Coresi" George Mac Pherson, face unele constatări pentru agricultura noastră. Autorul, bun cunoscător din Marea Britanie (a pornit ca argat într-o fermă și a ajuns mare specialist) cunoaște situația multor țări de pe glob, ca trimis de O.N.U. la fața locului.

Primul lucru, ce l-a remarcat la noi, a fost întinderea mare și calitatea bună a solului țării noastre, potrivit pentru toate culturile și l-a mirat înapoierea tehnică și slabele câștiguri făcute de țărani.

L-a mirat încetineala cu care țăranii sunt împroprietăriți, socotind proprietatea ca punct de plecare și bază a oricărei activități. Fiecare bucată de pământ trebuie să aibă un stăpân sigur și permanent.

A constatat că "fermierul român" nu judecă economic. Urmărește cantitatea recoltei în dauna calității, fără să-l intereseze prețul de cost. El nu știe dinainte ce va face cu recolta sa, dacă se va vinde și cât va obține pe ea. Profitul îl vede ca ceva de domeniul norocului. Despre un buget al gospodăriei, cum își face fermierul apusean, nici vorbă.

Englezului i se par puține cele 10 ha de pământ pentru o fermă bine închegată cum sunt cele din apusul Europei. Pentru depășirea problemei el vede trei soluții posibile:

1. Practicarea pe cele 10 ha a unei agriculturi intensive (grădinărit, creșterea animalelor, viță de vie).

2. Asocierea cu alți fermieri la lucru, precum și la cumpărarea în comun a celor necesare și a valorificării în comun a recoltei. S-a mirat că țăranul român refuză asocierea. Noi nu ne mirăm, că de 50 de ani a fost înșelat de atâtea ori, că nu mai are încredere în nimeni.

3. Activitate agricolă cu jumătate normă, fermierul, cel puțin unul din familie, să mai aibă o ocupație în afara fermei. E ceea ce se practică și în țările dezvoltate, mulți fermieri mergând în fabrici, acasă lucrând în timpul liber. Ba mai mult, în Anglia e la modă ca tineri bogați din orașe să-și cumpere pământ la țară și să lucreze de plăcere în timpul liber. Câtă deosebire față de situația de la noi, unde țăranului ce a învățat ceva școală, îi e rușine să mai lucreze la pământ.

O altă lipsă englezul o vede în neexistența "târgurilor agricole" altfel concepute ca la noi. Fermierii își duc marfa (mostre de marfă) sunt premiați cei mai buni, și în târg se fac tranzacții de vânzare-cumpărare. Târgurile sunt un fel de burse de produse agricole.

Alt lucru bun, ce apusenii îl au și noi n-avem, sunt asociațiile de ramură agricolă: a crescătorilor de vaci din rasa cutare, a celor de cai de rasă, etc. și care își au revistele lor, consfătuiri, târgurile lor. Prin unirea eforturilor se ajunge la rezultate deosebite și e singura cale de a ieși la export. Suntem preveniți că în piața internațională agricolă există o concurență excesivă, unde nu rezistă decât cei foarte buni.

Englezul se miră, că în timp ce la ei fiecare așezare are un "centru agricol" de unde poți cumpăra semințe, pomi, unelte, mașini, informații, țăranii români aleargă în toate părțile, pierzându-și timpul prețios.

De asemenea constată că mașinile agricole la noi sunt prea mari față de necesități "Măriți suprafețele agricole și micșorați gabaritul mașinilor" e sfatul lui.

Constată că țăranii români sunt ținuți în izolare față de agricultura mondială. Noi nu știm cum lucrează pământul francezii și olandezii și alții, și cine nu știe pierde concursul pentru că agricultura e azi un concurs, unde câștigă cei ce știu mai mult.

Acestea sunt observațiile englezului. Nu sunt toate noutăți pentru noi. "Foaia satului" le-a arătat și le va mai spune. Am redat aceste observații să se vadă că și un străin le vede bine și se miră că noi românii zăbovim în înapoiere și pagubă.

Ion Gavrilă-OGORANU

ÎNDRUMAR POLITIC

Gabriel CONSTANTINESCU

> FERIȚI-VĂ DE PROFEȚI MINCINOȘI, CARE VIN LA VOI ÎN HAINE DE OI, IAR PE DINLĂUNTRU SUNT LUPI RĂPITORI.
>
> *MATEI 7; 15*

DIN NOU RĂZBOI CU ȚĂRANII

SOCIALIZAREA AGRICULTURII

În acțiunea de comunizare a țării, comuniștii români au urmat orbește învățătura lui Lenin și experiența tovarășilor bolșevici din Rusia. După această învățătură, socialismul nu putea fi construit numai la oraș. Concomitent trebuia să aibă loc și transformarea socialistă a agriculturii, sau mai pe românește spus, **desființarea gospodăriilor țărănești individuale și înființarea colhozurilor**. Dacă introducerea socialismului la oraș nu a fost o operație chiar ușoară, socializarea agriculturii a fost cu mult mai grea. La oraș, numărul capitaliștilor proprietari de fabrici, de mari firme comerciale și de bănci, era relativ mic. Ei puteau fi deposedați într-o noapte de proprietățile lor, așa cum de altfel s-a întâmplat la naționalizarea din iunie 1948. Marea majoritate a locuitorilor orașelor era formată din muncitori, angajați la firme particulare sau funcționari de stat care trăiau din salarii. Ca urmare, pentru aceștia ar fi trebuit să nu aibă importanță cine le plătea salariile: patronul capitalist, statul burghez sau statul socialist. Lucrurile nu s-au întâmplat însă așa. Mulți din cei care își câștigau existența din salarii au dovedit că pe lângă nevoile pe care le acopereau din lefuri, aveau și conștiință și dragoste de țară. Temeiuri puternice care i-au făcut să se opună cu îndârjire comunismului, iar faptul că mii, zeci de mii, sute de mii dintre ei au umplut temnițele, constituie dovada sincerului lor patriotism.

În agricultură însă, numărul "*proprietarilor de mijloace de producție*", a proprietarilor de pământ, era mult mai mare, erau milioane. A le naționaliza proprietatea, așa cum se procedase la oraș, era cu neputință, căci n-ar mai fi fost cine să muncească pământul. De aceea trebuia să se găsească o metodă care să-i determine pe țărani să-și predea pământul, vitele și uneltele, transformându-se "*de bună voie*" din oameni liberi în robi pe moșia statului comunist. Așa cum se întâmplase mai înainte cu 20 de ani în Rusia lui Stalin.

COLECTIVIZAREA PRIN TEROARE

Grăbit să ajungă din urmă Uniunea Sovietică, în anul 1949, Partidul Comunist a trecut la înfăptuirea colectivizării. Conducerea acestei acțiuni a fost încredințată evreicii Ana Pauker care răspundea de agricultură în forul cel mai înalt al Partidului - Secretariatul. Ajutoarele ei în această acțiune criminală au fost ungurul Vasile Luca, ministrul de finanțe și ministrul de interne Teohari Georgescu, evreu, numele lui adevărat fiind Burăh Tescovici.

Așa cum era firesc să se întâmple, țăranii s-au opus cu hotărâre planului comunist. Echipele de propagandiști trimise de la oraș pentru a-i expropria de pământurile lor și a-i organiza în brigăzi au fost izgonite de săteni. În județele Dolj, Argeș, Bihor, Ilfov, Timiș, Vlașca și Hunedoara, ca și în tot vestul Transilvaniei au izbucnit adevărate răscoale țărănești. Împotriva focarelor de neliniște, guvernul comunist a trimis detașamente de miliție și de securitate, și chiar armată. Din rândul țăranilor s-au format "*grupuri de partizani*" și s-au produs ciocniri sângeroase.

In această perioadă agitată, guvernul comunist a înscenat numeroase procese sumare împotriva unor "*chiaburi sabotori*", multe din ele terminându-se cu sentințe de condamnare la moarte. Numărul adevărat al țăranilor căzuți pentru a-și apăra glia nu se cunoaște. Regimul președintelui Ion Iliescu, mai apropiat de criminalii de atunci decât de suferințele neamului românesc, ține ascunse aceste cifre. Dar din surse comuniste, date la iveală în anul 1961, se știe că în numele "*luptei împotriva chiaburilor*", mai mult de 80000 de țărani, majoritatea dintre ei țărani săraci, au fost trimiși în judecată și condamnați.

COTE - CONTRACTARE ȘI ACHIZIȚII - ÎNTOVĂRĂȘIRI

Îngrijorat de starea de agitație care a cuprins țărănimea din întreaga țară, în toamna anului 1951, guvernul comunist a renunțat la înfăptuirea colectivizării prin teroare, dar nu și la colectivizarea în sine.

Asupra țăranilor s-a exercitat în permanență o puternică presiune prin care se urmărea să-i sărăcească și să-i descurajeze, aducându-i în cele din urmă în situația de a accepta să intre în colhoz pentru a se elibera de poverile pe care trebuiau să le suporte.

La 18 martie 1952, s-a hotărât introducerea unui sistem de cote agricole care să fie predate statului de către proprietarii de pământ agricol. Statul comunist stabilea o gamă largă de cote prin care "*toți posesorii și cultivatorii de pământ agricol erau obligați să predea statului produse agricole la prețuri stabilite*". Un procedeu care legaliza jaful, obligându-i pe țărani să-și predea recolta pe prețuri de nimic.

Sistemul cotelor obligatorii a rămas în vigoare până în anul 1956, când cotele au fost desființate și s-a introdus un sistem de "*contractare și achiziție*". O nouă perfidie comunistă. Contractul, într-o lume normală presupune un acord liber consimțit între părți. **La comuniști însă, erai obligat să contractezi, prețurile fiind cele impuse de stat**. Dacă refuzai, miliția și securitatea aveau grijă să te convingă.

Concomitent cu această nouă formă de jefuire a țărănimii, aceștia erau îndemnați "*să se întovărășească*". Întovărășirile agricole au întâmpinat un răspuns mai puțin dârz din partea țăranilor decât temutele colhozuri, datorită unor anumite avantaje pe care le aveau. Țăranii întovărășiți își păstrau un număr de vite în proprietate privată și, mai mult chiar, nu erau obligați să intre cu tot pământul în întovărășire. Dar statul avea metodele lui pentru a-i constrânge pe țărani. Cu cât țăranul intra în întovărășire cu mai puțin pământ, cu atât impozitele erau mai mari. Pe zi ce trecea, presiunea comunistă devenea tot mai puternică și rezistența țăranilor mai slabă.

COLECTIVIZAREA TOTALĂ

La începutul anului 1962, 96% din întregul pământ arabil fusese inclus în "*sectorul socialist*", adică în fermele de stat, gospodării colective și întovărășiri agricole, al căror număr era în continuă scădere.

La abandonarea luptei de către puținii producători agricoli individuali care se menținuseră pe poziție, pe lângă presiunile economice, un rol decisiv l-a jucat starea de spirit a țărănimii de la sfârșitul anilor '50. Eșecul revoluției din Ungaria i-a convins pe țărani că speranța în "*venirea americanilor*" era lipsită de temei. Politica de coexistență pașnică și recunoașterea de către Occident a legitimității guvernului comunist i-a deprimat puternic pe țărani. La această atmosferă otrăvită se adăuga hărțuiala hoardelor de activiști și propagandiști care vizitau zi de zi satele pentru a-i convinge pe săteni de superioritatea agriculturii socialiste. Și atunci când aceștia plecau, veneau agenții securității cu amenințări pentru "*păcate*" reale sau inventate din trecut.

Spectrul pușcăriei constituia un argument mai puternic pentru a accepta intrarea în colhoz decât perspectiva fericirii oferite de agricultura socialistă.

Pe acest fundament, în aprilie 1962, în sesiunea Marii Adunări Naționale s-a anunțat solemn "marele eveniment istoric al încheierii colectivizării". România înceta să mai aibă țărani și o țară fără țărani este o țară fără viitor. Se părea că izbânda este de partea comuniștilor și a puterilor întunericului.

DECEMBRIE '89

Evenimentele din Decembrie '89 ar fi putut să însemne sfârșitul comunismului, pe vecie, în România. Dar n-a fost să fie așa. După un scurt moment de derută, comuniștii conduși de Ion Iliescu și-au revenit. Au pus din nou mâna pe conducerea țării, păstrând nealterate toate structurile comuniste și în primul rând, aparatul de represiune, Securitatea; cu o singură excepție: AGRICULTURA. Singurul domeniu economic și social unde a avut loc, cu adevărat o revoluție a fost agricultura. Desființarea colhozurilor dovedește că țărănimea este nădejdea de renaștere a neamului românesc.

Legea prin care țăranii își recapătă pământul care le-a fost furat prin colectivizare, este departe de a fi un document perfect care rezolvă toate nedreptățile și abuzurile săvârșite de comuniști. Dar numai faptul că ea consfințește moartea colhozurilor, îi conferă valoare de simbol. O moarte cu care actualii guvernanți, continuatori ai regimului comunist de până în Decembrie'89 nu se pot împăca.

CONTRAOFENSIVA COMUNISTĂ

Președintele Ion Iliescu, arhitectul restaurației comuniste în România, știe bine cât de primejdioasă este proprietatea pentru viitorul comunismului. De aceea, năruirea uneia din structurile de bază ale sistemului socialist - agricultura colhoznică - îl face să privească cu vrăjmășie renașterea satului românesc în care milioane de țărani și-au redobândit odată cu proprietatea și demnitatea de oameni liberi. Și tot de aceea, eforturile pe care le depune pentru reînființarea colhozurilor, la început sub formă de "asociații", o altă denumire pentru "întovărășirile" din anii'50.

Dar războiul pe care-l duce Ion Iliescu împotriva țăranilor particulari nu se limitează la acțiuni propagandistice. Anul acesta Dumnezeu a binecuvântat ogoarele țării cu o recoltă bogată. Valorificarea ei ar fi dat posibilitatea gospodăriilor țărănești să facă un considerabil progres. Conducerea comunistă a României nu are însă nici un interes ca țărănimea să progreseze. De aceea, cu bună știință, nu s-a îngrijit ca recolta să fie colectată la timp și valorificată, așa că mari cantități de cereale se vor deprecia din lipsa spațiilor de depozitare sau vor fi achiziționate, la prețuri de batjocură, de speculanții care roiesc în jurul actualilor guvernanți. O adevărată crimă de care se fac vinovați, în egală măsură, atât președintele Ion Iliescu, cât și întreg guvernul prezidat de Nicolae Văcăroiu. O crimă pe care românii nu trebuie să o uite și să o ierte.

Peste un an vor avea loc alegeri. Prilej nimerit ca populația țării, și în primul rând locuitorii satelor să-l răstoarne de la cârma țării pe principalul vinovat pentru actualul dezastru al țării - Ion Iliescu -, nemaiacordându-i votul nici lui și nici partidelor care-l sprijină: Partidul Democrației Sociale din România (PDSR), Partidul Socialist al Muncii (PSM), Partidul România Mare (PRM) și Partidul de Uniune Națională Română (PUNR).

EDITURA "PUNCTE CARDINALE"
B.R.D. Sucursala SIBIU
Cont nr. 4072996517509

Colegiul redacțional: Gabriel CONSTANTINESCU, redactor - șef;
Ion Gavrilă Ogoranul, Răzvan Codrescu,
Demostene Andronescu, Constantin Iorgulescu
Ioan NISTOR - secretar de redacție
Marilena CĂBAȘ - corector
2400 SIBIU - Calea Dumbrăvii nr. 109
Telefon 069/422536

Tehnoredactare computerizată "PUNCTE CARDINALE"
Masib S.R.L
Printing Company